

Huldiging Ambassadeurs voor de Vrede – 14 december 2017 – Brussel

Verwelkoming door Annemarie Gielen, algemeen directeur Pax Christi Vlaanderen

Geachte genodigden, geachte Ambassadeurs voor de Vrede, beste vrienden! Het is fijn te zien dat er ook eerder benoemde Ambassadeurs voor de Vrede in de zaal zitten.

Ondertussen zijn er – buiten de nieuwe van deze avond – al 42 Ambassadeurs voor de Vrede!

Voor de vijfde keer in mijn loopbaan als algemeen directeur bij Pax Christi Vlaanderen mag ik een verwelkoming uitspreken op deze huldiging, en telkens opnieuw is dat - zonder overdrijven - een grote eer. Ook dit jaar worden enkele prachtige laureaten in de bloemetjes gezet, mensen waar wij vanuit onze beweging veel bewondering voor hebben. Jaarlijks zijn het de leden van onze Algemene Vergadering en van ons team die kandidaten naar voor schuiven. Uit deze lijst selecteert de Raad van Bestuur een short list die dan wordt voorgelegd aan diezelfde Algemene vergadering en team om een stem uit te brengen. Dit jaar zijn de volgende laureaten uit de bus gekomen: Kristin Verellen met Circles – We have the choice, Mohamed El Bachiri, en Christophe Busch met Kazerne Dossin. Het lijkt wel alsof we elk jaar straffere Ambassadeurs voor de Vrede benoemen.

De benoeming van deze Ambassadeurs voor de Vrede gebeurt steeds in de week dat ook die andere, veel beroemdere vredesprijs wordt uitgereikt: de Nobelprijs voor de Vrede. En ja, nu word ik zo mogelijk nog zenuwachtiger en meer verlegen, want het bijzondere dit jaar is, dat wij, Pax Christi Vlaanderen en de internationale Pax Christi beweging, daar deel van uit maken. Wij zijn bijzonder fier op de prijs die dit jaar ging naar ICAN, the International Campaign to Abolish Nuclear Weapons of de Internationale campagne voor de afschaffing van kernwapens. ICAN kreeg de prijs voor hun niet aflatende inspanningen om te streven naar een kernwapenvrije wereld. Deze strijd kende dit jaar een langverwachte bekroning door het Verbodsverdrag op kernwapens dat op 7 juli werd aangeboden ter ondertekening aan de lidstaten van de Verenigde Naties. Al 53 landen hebben dit verbodsverdrag getekend: een sterk signaal dat het deze landen menens is. Onze collega Willem Staes nam de laatste jaren verschillende keren deel aan de internationale lobbyploeg van ICAN, zowel in Genève als in New York. En ook hier in België voeren we al sinds het ontstaan van Pax Christi Vlaanderen strijd tegen kernwapens. Die strijd heeft onze beweging in de jaren tachtig groot gemaakt. Dit verbodsverdrag is een eerste lichtpunt in deze strijd, naast de toekenning van de Nobelprijs. Jammer dat Willem hier vanavond niet bij ons kan zijn, maar hij spreekt op dit eigenste moment op een debat over kernwapens, georganiseerd door het Rode Kruis.

In dit kader wil ik ook mijn dank uitspreken aan de Ambassadeurs voor de Vrede die de open brief aan premier Michel hebben willen ondertekenen om België aan te manen het verbodsverdrag te tekenen. België behoort namelijk tot die groep landen, die vindt dat dit verbod een slechte zaak is. Zij kaderen hun weigering in het licht van polarisering ... het is erg cynisch dit argument te horen gebruiken. Alsof er nu, door dit verdrag, plots sprake zou zijn

van twee kampen. De polarisering is immers in de jaren '40 begonnen, toen enkele landen aan de race begonnen om als eerste dit ongekend vernietigend wapen te ontwikkelen.

72 jaar na het eerste gebruik van kernwapens is er eindelijk een verbod. In mijn ogen is dat een onwaarschijnlijk lange periode. Waarom duurde het zo lang om dat massavernietigingswapen te verbieden? Wie weet, zullen onze kinderen en kleinkinderen dat verbod als vanzelfsprekend beschouwen. Wie weet, opent ooit in Kleine Brogel een museum over de geschiedenis van massavernietigingswapens. Een beetje zoals de Kazerne Dossin. Dan komen mensen kijken die hun verbazing niet opkunnen: is dat echt ooit gebeurd? Die atoomaanvallen? En hebben die landen echt zo lang vastgehouden aan die wapens als afschrikkingsmiddel? Mijn God!

Tja, wie weet ... de mensen die tijdens de oorlog gevangenzaten in de Dossinkazerne konden zich ook niet inbeelden dat er nu, zoveel decennia later, scholieren komen kijken naar wat hen, gevangenen die wachtten op deportatie en uiteindelijk de dood, is overkomen. Met als doel: laten zien wat het resultaat kan zijn van extremisme.

Vanavond staan we willens nillens stil bij de gevolgen van extremisme. Extremisme, haat en destructie. Maar ook sterke verhalen van verzet daartegen, vanuit een diep doorleefd gevoel van liefde.

Ik loods u graag even door het programma van de avond: zo meteen starten we met de eerste laureate, Kristin Verellen en de cirkels die haar en ondertussen zovele mensen omringen. Na een korte introductie via een PowerPoint presentatie, zal Annabelle Van Nieuwenhuysse Kristin interviewen, waarna zij de oorkonde van Ambassadeur voor de Vrede in ontvangst zal nemen. Voor een muzikale verpozing zorgt Damast Duo. Dat zijn Shalan Alhamwy, violist, en Jonas Malfliet, accordeonist. Daarna gaan we over naar de tweede laureaat van de avond: Mohamed El Bachiri. Na opnieuw een muzikaal intermezzo is het tenslotte de beurt aan de derde laureaat: Christophe Busch en de Kazerne Dossin. Onze voorzitter, Hildegard Vansintjan, sluit de avond af, waarna jullie allemaal een glas kunnen drinken op de vredesinitiatieven die vanavond werden gelauwerd. Vrede is geen ver-van-ons-bed-verhaal: dat willen wij met deze titel aantonen. Aan vrede werken vele mensen, ook hier, elk op hun manier, maar steeds gedreven en met volharding. Een avond vol beroering en vredeskracht toegewenst!